

G-ovi vůbec nepřisluší. Nejsou proto žalovaní nájemcovými dědici podle §u 1116 a) obč. zák. a nemohou tudíž z tohoto ustanovení pro sebe vyvozovati práva na zůstavitelův byt, zákonem toliko dědicům zabezpečená. Jiného právního důvodu, by ve sporném bytě bydleli, žalovaní ani netvrdili. Právem proto soud první stolice žalobě vyhověl. Opačný výrok odvolacího soudu spočívá na mylném právním výkladu zákona.

Čís. 6330.

Byla-li sice exekuce zabavením pohledávky dlužnickovy povolena ve lhůtě, nepřevyšující 60 dnů před zahájením vyrovnacího řízení o jmění dlužníka, avšak usnesení, jímž byla pohledávka přikázána na místo placení, bylo dlužníku doručeno ještě před zahájením vyrovnacího řízení, nelze exekuci na pohledávku vzhledem k §u 12 vyr. ř. zrušiti.

(Rozh. ze dne 1. října 1926, R II 300/26).

Usnesením ze dne 21. ledna 1926 byla zabavena pohledávka dlužníková proti Antonínu Ch-ovi a usnesením ze dne 28. ledna 1926 byla přikázána vymáhajícímu věřiteli na místo placení. Usnesení toto bylo dne 29. ledna 1926 doručeno dlužníku, o jehož jmění bylo dne 3. února 1926 zahájeno řízení vyrovnací. Usnesením ze dne 7. června 1926 zrušil s o u d p r v é s t o l i c e vzhledem k §u 12 vyr. ř. usnesení ze dne 21. ledna 1926, povolující exekuci. R e k u r s n í s o u d prohlásil usnesení prvního soudu, zrušující exekuci, neplatným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle obsahu exekučních spisů bylo usnesení exekučního soudu ze dne 28. ledna 1926, jímž byla pohledávka, příslušející povinnému proti poddlužníku Antonínu Ch-ovi přikázána vymáhajícímu věřiteli, doručeno povinnému dne 29. ledna a teprve usnesením ze dne 3. února 1926 bylo o jmění povinného zahájeno vyrovnací řízení. Účinek usnesení o přikázání pohledávky na místě zaplacení nastal tudíž pro povinného dnem 29. ledna 1926 jako dnem dodání (§ 426 c. ř. s. a § 78 ex. ř.). Již tímto dnem přešla na vymáhajícího věřitele zabavená a přikázaná pohledávka s účinkem, jako by mu ji byl dlužník úplatně postoupil, a pokládal se věřitel — s výhradou ručení dlužníková podle § 1397 a násl. obč. zák. — se svou pohledávkou za uspokojena (§ 316 ex. ř.). Žalovaná pohledávka přešla tudíž ze jmění povinné strany do jmění vymáhajícího věřitele. Nejsouc již částí jmění dlužníková, nemůže již býti předmětem oddělných práv na dlužníkově jmění, příslušejících vymáhajícímu neb jinému věřiteli, a nepodléhá ani předpisům vyrovnacího řádu o vlivu zahájení vyrovnacího řízení na dlužníkovu jmění a oddělná práva k němu nabytá. Vymáhající věřitel se mohl zabavené pohledávky, jakmile mu byla přikázána na místě placení, vzdáti, mohl ji třetí osobě postoupiti, nebo ji vybrati a mohl s vybranou částkou libovolně naložiti. Bylo by nesnesitelnou potíží pro všecken obchodní a právní styk, kdyby závaz-

nost těchto právních jednání měla býti podmíněna okolností, že do 60 dnů od zabavení pohledávky nebude o dlužníkově jmění zahájeno vyrovnací řízení, takže by jeho zahájením pozbyla účinnosti, a kdyby vymáhající věřitel pro to musil vyčkati vypršení lhůty té, by se svou pohledávkou (§ 316 ex. ř. a § 1396 obč. zák.) mohl bezpečně nakládati. Věc se má obdobně, jako kdyby byl dlužník věřiteli dluh, pro který oddělné právo bylo založeno, před zahájením vyrovnacího řízení zaplatil, aneb kdyby výtěžek za věc postiženou oddělným právem a v exekuci dražbě prodanou byl býval rozdělen před zahájením vyrovnacího řízení. V žádném z těchto případů nelze oddělné právo — exekucí nabýté, ale nyní takto již zaniklé — prohlásiti dodatečně zrušením exekuce za zrušené a na věřiteli, jenž na jeho základě došel zaplacení, snad žádati, by jím získanou částku pro domnělou neplatnost svého oddělného práva vrátil. (Srovn. k tomu Bartsch-Pollakův komentář § 12 pozn. 20-30 vyr. ř. a § 12 pozn. 28 a 15 úp. ř.).

Čís. 6331.

Žalobu obce proti bývalému starostovi o náhradu škody, vzniklé ze správy obecního hospodářství jest pro tento krát odmítnouti, dokud nebylo o povinnosti žalovaného k náhradě právoplatně rozhodnuto dohlédacím úřadem. Řízení nelze za tím účelem přerušiti.

Patří sem též žaloba o náhradu škody proti bývalému starostovi, jenž bez řádného dozoru svěřil obecní peníze obecnímu zřízení.

(Rozh. ze dne 5. října 1926, R I 615/26.)

Obec v Čechách domáhala se na svém bývalém starostovi náhrady 6 640 Kč, ježto prý dal vyzvednouti 6.640 Kč u berního úřadu obecním strážníkem V-em, za něhož ručí, a jenž peníze neodvedl do obecní pokladny. K námitce nepřípustnosti pořadu práva soud prvního stáda žalobu odmítl, rekursem u soudu námitku nepřípustnosti pořadu práva zamítl. Důvody: Dle tvrzení žaloby byla způsobena škoda nedostatečným dozorem na strážníka V-a. Prvý soud opíraje se o ustanovení §u 5 (4) zákona z 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. vyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva a žalobu odmítl. S názorem tímto nelze souhlasiti. V projednávaném případě nejedná se o náhradu škody z nesprávnosti při zařazování příjmu a vydání do každoročního rozpočtu a z nesprávnosti účtů, nýbrž o škodu nedostatkem dozoru na zřizence obce. Takovou škodu co do způsobu vymáhání nelze posuzovati dle §u 5 (4) cit. zákona, dle kterého o povinnosti ku náhradě škody má rozhodnouti bezprostřední úřad dohlédací a teprve na základě jeho o výši náhrady řádný soud, při čemž jest soud výrokem dohlédacího úřadu o povinnosti k náhradě škody vázán, nýbrž dle §u 66 obec. zřízení, který odkazuje takovou škodu na pořad práva, aniž stanoví, že dříve o právním důvodu žaloby má rozhodnouti dohlédací úřad. K uplatňování takového nároku je ovšem třeba, aby úřady samosprávné se vyslovily